ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Θοδωρής Μαγκλάρας

Το συγκεκριμένο κείμενο αποτελεί μια προσπάθεια γόνιμης και συντροφικής συμβολής με αφορμή το άρθρο του Κώστα Μάρκου με τίτλο «Η νέα ιστορική φάση, το μαζικό κίνημα και η ενδοκινηματική βία». Η συζήτηση που ανοίγει είναι χρήσιμη και ανοίγει προοπτικές, στο βαθμό που τελικά προσεγγίζει με ειλικρίνεια το παρελθόν χωρίς να το παραχαράσσει σε πλευρές. Σκοπός του συγκεκριμένου κειμένου είναι να αποκαταστήσει τα πραγματικά γεγονότα και να προσεγγίσει τον πολιτικό πυρήνα του ζητήματος.

Εισαγωγικά, είναι σημαντικό να αναφερθεί, πως τα παρακάτω γράφονται και με αυτοκριτικό τόνο, δεδομένου ότι στις πολύ δύσκολες πολιτικές συνθήκες της τελευταίας δεκαπενταετίας, έντονων κοινωνικών αναταραχών και ραγδαίων εξελίξεων, και εμείς, ως οργάνωση, δείξαμε σε στιγμές ανοχή απέναντι σε εκφυλιστικές πρακτικές και τους φορείς του, ιεραρχώντας την **ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς** απέναντι στα κρίσιμα διλήμματα της περιόδου. Σε κάθε περίπτωση, όλοι και όλες οφείλουμε να σταθούμε **αυτοκριτικά και με αλήθεια** απέναντι στο πρόσφατο παρελθόν, ώστε να ανοίξουμε πραγματικούς δρόμους για το μέλλον.

Τα γεγονότα της 15ης Νοέμβρη με την απαράδεκτη, βίαιη επίθεση της **ΑΡΑΣ** σε τμήμα του αναρχικού χώρου αναμφισβήτητα δημιούργησε αντιδράσεις σχεδόν από το σύνολο των οργανώσεων και συλλογικοτήτων της αριστεράς και της αναρχίας και πυροδότησε μια σειρά συζητήσεων. Αυτό είναι λογικό και σε ένα βαθμό αναγκαίο, καθώς τέτοια φαινόμενα

αστικής βίας μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου, στο όνομα των Φοιτητικών Συλλόγων και του μαζικού κινήματος, αντικειμενικά **επιταχύνουν μια σειρά αντιδραστικών κυβερνητικών και κρατικών επιλογών,** με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την εσπευσμένη ανακοίνωση του Συμβουλίου Διοίκησης του ΕΜΠ στην οποία προαναγγέλλεται η **αναθεώρηση του πλαισίου εορτασμού της εξέγερσης** από την επόμενη χρονιά.

Φυσικά, η συζήτηση αντικειμενικά διευρύνεται και στην καλύτερη εκδοχή της καταπιάνεται με τα πολιτικά-προγραμματικά, οργανωτικά και φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά τόσο της συγκεκριμένης ομάδας ως παράδειγμα προς αποφυγή και διδαχή, όσο κυρίως με θετικό τρόπο εκείνης της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς που μπορεί στις σημερινές συνθήκες να επιβάλλει κατακτήσεις και νίκες της εργατικής τάξης και της νεολαίας εις βάρος του κεφαλαίου.

Σε αυτό το σημείο χρειάζεται πράγματι μια ψύχραιμη ματιά, διότι κάθε φωνή αυτοεπιβεβαίωσης (που δεν επιβεβαιώνεται, όμως, από την πραγματικότητα) ή ευκαιριακής αντίληψης και τοποθέτησης επάνω στις διεργασίες που έχουν προκύψει από την μονομερή **αποπομπή της ΑΡΑΣ και της ΛΑΕ από το ΜέΡΑ25,** αν μη τι άλλο δεν υποδηλώνουν ειλικρίνεια στις προθέσεις τους. Κοινώς, αν πράγματι στον απόηχο των γεγονότων δε θέλουμε *«αφού βρήκαμε παπά να θάψουμε πεντέξι»* η κάθε πολιτική οργάνωση που βρέθηκε τα προηγούμενα χρόνια σε αλληλεπίδραση με τη συγκεκριμένη ομάδα καλείται να κάνει ανοιχτό και δημόσιο απολογισμό για το τι έγραψε (και τι δεν έγραψε) **όχι μετά τις 15/11, αλλά πριν,** πώς έμπρακτα συνέβαλε στην αποτροπή τέτοιων φαινομένων και στην δημιουργία ενός διαφορετικού υποδείγματος για το πώς μπορεί να ασκείται η πολιτική, κατ' αρχάς εντός του φοιτητικού κινήματος.

Είναι γεγονός, πως η κουλτούρα βίας, ωμού τραμπουκισμού και επιθέσεων από τη συγκεκριμένη ομάδα αξιοποιείται όλα τα τελευταία χρόνια με στόχαστρο κυρίως τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς εντός των πανεπιστημίων. Το δόγμα είναι σαφές: Οριοθέτηση **με όρους κυριαρχίας** και προσπάθεια **πολιτικής απομόνωσης και (φυσικής) εξώθησης** από το πεδίο του μαζικού κινήματος των πολιτικών δυνάμεων **του ιστορικού χώρου της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς** ως χαρτί **διαπραγμάτευσης και «ενωτικής συνεργασίας» με την κοινοβουλευτική αριστερά του «ρεαλισμού» και τη σοσιαλδημοκρατία.**

Η συνειδητή αποσιώπηση ή υποτίμηση της παραπάνω κεντρικής πολιτικής επιλογής στα διάφορα κείμενα που έχουν κυκλοφορήσει το τελευταίο διάστημα δεν είναι αθώα. Φιλοδοξεί

να πετύχει **τρία πράγματα.**

Πρώτον, επιδιώκει (ακόμα και αν υπαινίσσεται το αντίθετο) να αποσυνδέσει την τραμπούκικη κουλτούρα και οργανωτική συγκρότηση από την επί της ουσίας πολιτική γραμμή και κατεύθυνση της ΑΡΑΣ τόσο κεντρικά, όσο και στο φοιτητικό κίνημα όλα τα τελευταία χρόνια.

Δεύτερον, έχοντας πετύχει αυτήν την αποσύνδεση, προσπαθεί να κρύψει την σημαντική ευθύνη διαφόρων πολιτικών οργανώσεων για τη **μη απομόνωση** των συγκεκριμένων πρακτικών και λογικών, αλλά και των ίδιων των φορέων τους. Η μη δημόσια καταγγελία από το σύνολο σχεδόν των οργανώσεων της αριστεράς βίαιων και εκφυλιστικών πρακτικών εδώ και πολλά χρόνια διαμόρφωσε το έδαφος, ώστε η συγκεκριμένη ομάδα να αισθάνεται -αλλά και μέχρι πρότινος να είναι- **νομιμοποιημένη να προβαίνει σε τέτοιες πρακτικές.**

Η άρνηση να συμβεί κάτι τέτοιο, παρά την συνεχή προτροπή που υπήρξε, δεν υποστηρίζει φυσικά κανείς ότι συνέβη επειδή *«όλοι πλην ημών»* αποδέχονται ή υιοθετούν τέτοιες πρακτικές ή έστω τέτοιας κλίμακας πρακτικές. Αυτό θα ήταν μια **άδικη,** εργαλειακή και εν πάση περιπτώσει **όχι χρήσιμη κριτική.** Η αποσιώπηση ήταν το αποτέλεσμα αυτού που τελικά κρίνει τις επιλογές των οργανώσεων, και το οποίο δεν είναι κατ’ αρχάς η φυσιογνωμία και ο πρόσκαιρος πολιτικός ή οργανωτικός συσχετισμός, αλλά **η πολιτική γραμμή,** η κατεύθυνση, η τακτική και η στρατηγική, οι οποίες καθόρισαν τα προηγούμενα χρόνια κοινές πρωτοβουλίες αυτών των οργανώσεων ασχέτως της τελικής τους κατάληξης (π.χ. *«Πρωτοβουλία για Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς»* εν όψει των εκλογών του 2023).

Αυτή η προσέγγιση αποκτά ειδική σημασία εάν αποτιμάμε τις διεργασίες του φοιτητικού κινήματος των τελευταίων χρόνων. Διότι, φυσικά, οι γραμμές και οι προτάσεις της κάθε οργάνωσης για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και της φοιτητικής αριστεράς στις δύσκολες και πρωτόγνωρες συνθήκες εντός των οποίων καλείται να παρέμβει, κρίνονται από το κατά πόσο κάθε μία από αυτές συμβάλλει στην όξυνση της πολιτικής αντιπαράθεσης, την πολιτικοποίηση των αιτημάτων, την αναμέτρηση **με τον πυρήνα του σύγχρονου επιχειρηματικού πανεπιστημίου,** την συμβολή στην αναζωογόνηση και **μαζικοποίηση των αμεσοδημοκρατικών δομών και οργάνων** των φοιτητικών συλλόγων, την επανανοηματοδότηση και εξέλιξη των **μέσων πάλης**, την σύγκρουση με τη γραφειοκρατία και τους διαφόρους εκφραστές της.

Αν, λοιπόν, θέλουμε να εξηγήσουμε την νομιμοποίηση της οποίας τύγχανε η συγκεκριμένη

ομάδα εντός του φοιτητικού κινήματος, θα πρέπει πρώτα να αναλογιστούμε αν, ποιος και σε τι βαθμό διαφοροποιήθηκε από την κατεύθυνση της συγκεκριμένης ομάδας ως προς τα παραπάνω όλα τα προηγούμενα χρόνια, όχι γενικά και εγκεφαλικά, αλλά κατ' αρχάς **πολιτικά** στο πραγματικό πεδίο του κινήματος, των Γενικών Συνελεύσεων, των πλαισίων αγώνα, των μαζικών διεργασιών.

Τρίτον, υποτιμώντας συνειδητά το ζήτημα των **πολιτικών γραμμών,** επιδιώκεται ένα «όψιμο ξαναγράψιμο» της πρόσφατης ιστορίας και ειδικά των διεργασιών που έλαβαν χώρα την τελευταία πενταετία **εντός της ΕΑΑΚ.**

Μόνο αν υποτιμήσει κανείς τα παραπάνω ζητήματα και αγνοήσει ως σημαντική την αντικειμενική ύπαρξη **αντιπαραθετικών** ως προς τον πυρήνα τους **σχεδίων εντός της ΕΑΑΚ,** θα ερμηνεύσει την διάσπασή της και την ίδρυση της **ΑΤΤΑCK** ως *«σύγχυση», «πανικό»* ή *«κραυγαλέο λάθος».*

Μόνο αν κρυφτεί κανείς πίσω τον εαυτό του, πετώντας το μπαλάκι σε όσους ανέλαβαν την ευθύνη που τους αναλογούσε για την ανοικοδόμηση της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα πανεπιστήμια, θα αποσιωπήσει συνειδητά ότι τα μέλη της **νΚΑ μαζί με πλήθος ανένταχτων αγωνιστών ήδη από το 2022** είχαν επιδιώξει να συγκροτηθεί εντός της ΕΑΑΚ ένας συντονισμός σχημάτων και αγωνιστών, ένας **«πόλος» εντός της ΕΑΑΚ** που έθετε επί τάπητος τα καυτά ζητήματα **πολιτικής κατεύθυνσης, οργανωτικής λειτουργίας και φυσιογνωμίας.** Μόνο τότε θα αποσιωπήσει, επίσης, πως το 2023 το εγχείρημα αυτό μετεξελίχθηκε στον *«Συντονισμό Σχημάτων και Αγωνιστ(ρι)ών»,* στον οποίο συμμετείχαν σχήματα της ΕΑΑΚ, ανένταχτοι αγωνιστές και ανεξάρτητα αριστερά σχήματα που είχαν φτιαχτεί σε όλη τη χώρα, τα οποία ασφυκτιούσαν και δεν συμμετείχαν στην ΕΑΑΚ λόγω της εκφυλιστικής της κατάστασης.

Όλες αυτές οι πρωτοβουλίες, που με μεθοδικότητα επιδίωξαν να συμβάλουν σε μια άλλη κατεύθυνση, δέχτηκαν **πολεμική κριτική ότι διασπούν τη φοιτητική αριστερά** και πως είναι *«σεχταριστικές»* **όχι μόνο από την ΑΡΑΣ,** αλλά και από πολιτικές οργανώσεις που κατηγορούν την **ΑΤΤΑCK** για πανικόβλητες κινήσεις και **κομματική περιχαράκωση.** Ευτυχώς για όλους, *«scripta manent».* Πρέπει οι ίδιες να εξηγήσουν τι πρωτοβουλίες έλαβαν, πώς διαφοροποιήθηκαν όταν έρεπε και κρινόταν το μέλλον της ΕΑΑΚ και η ηγεμονία εντός της, αν ανέλαβαν κάποια ευθύνη σε σχέση με την επόμενη ημέρα της φοιτητικής αριστεράς.

Επιστρέφοντας στην ουσία, μόνο αν κανείς υποτιμά το ζήτημα της **πολιτικής γραμμής** και

των **δικών του πολιτικών ευθυνών,** μπορεί να υπερασπιστεί πως το 2024 με την *«Ενωτική Κίνηση Σχημάτων»* αυτές οι οργανώσεις έκαναν ακριβώς αυτό για το οποίο κατηγορούσαν τον *«Συντονισμό Σχημάτων και Αγωνιστ(ρι)ών»,* με τη μόνη διαφορά ότι η **Ενωτική Κίνηση Σχημάτων** -και μετέπειτα η **Ρεβάνς**– ουδέποτε διαφοροποιήθηκε από την εναπομείνασα, στο όνομα **«ΕΑΑΚ»** ως προς τα ζητήματα πολιτικής γραμμής. Για αυτό και ουδέποτε τέθηκε διαφορετικός πολιτικός προσανατολισμός και η **εκλογική συνεργασία «ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ»** ήταν αδιαπραγμάτευτη και κεντρικής σημασίας για το πώς αυτές οι δυνάμεις αντιλαμβάνονται την ανασυγκρότηση της φοιτητικής αριστεράς, ασχέτως αν τελικά διαλύθηκε στο *«παρά πέντε»* λόγω της δημοσίευσης έμφυλων περιστατικών στην Κρήτη.

Αυτή η κοινή πολιτική κατεύθυνση και γραμμή «στα σημαντικά» είναι που οδήγησε όλα τα προηγούμενα χρόνια όλες τις δυνάμεις που τώρα κάνουν εκτενείς αναλύσεις για τα ψυχοκοινωνικά και πολιτικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης ομάδας να συναινούν επί της ουσίας στο πολιτικό της σχέδιο και να δείχνουν επικίνδυνη ανοχή στις εκφυλιστικές πρακτικές της. Μια ειλικρινής περιγραφή και αποτίμηση της κατάστασης της φοιτητικής αριστεράς θα όφειλε να εμπεριέχει τέτοια στοιχεία αυτοκριτικής.

Σε αντίθετη περίπτωση, είναι φυσικά βολικό ο καθένας ως *«μετά Χριστόν προφήτης»* και χωρίς να έχει αναλάβει το **συλλογικό πολιτικό κόστος δύσκολων επιλογών, πολιτικών συγκρούσεων, διαπάλης, ακόμα και στοχοποίησης,** να κάνει μια **εύκολη κριτική,** η οποία έχει τα μάτια της στραμμένα **στο μέλλον και όχι στο παρελθόν.** Αυτό είναι θετικό, εφόσον γίνεται με ειλικρίνεια και όχι δια της διαστρέβλωσης του παρελθόντος, ώστε η πραγματικότητα να *«ταιριάξει»* τελικά στα πολιτικά σχήματα και σχέδια που έχει η κάθε οργάνωση.

Το σίγουρο είναι, ότι η συζήτηση για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και της φοιτητικής αριστεράς οφείλει να γίνει με ανοιχτό και συλλογικό τρόπο, διότι τα διακυβεύματα είναι τεράστια. Το ακόμα πιο σίγουρο είναι, ότι αν θέλουμε να κοιτάξουμε το μέλλον και όχι το παρελθόν, η επιμονή στη συζήτηση για **ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ** δίνει λάθος λύσεις σε λάθος προβλήματα.

Εάν εντοπίζουμε την αδυναμία του φοιτητικού κινήματος στη **μη ύπαρξη τριτοβάθμιων δομών** και στη **μη επαρκή θεσμική του συγκρότηση,** τότε απλά κάνουμε λάθος εκτίμηση για **την περίοδο, το κράτος και την τακτική του**, τη σημασία και κεντρικότητα μιας **συγκρουσιακής και ανατρεπτικής γραμμής που θα επιβάλλει και δε θα διαπραγματεύεται,** γιατί -πέραν όλων των άλλων- ειδικά στις σημερινές συνθήκες

άγριας καπιταλιστικής επίθεσης δεν υπάρχει -ακόμα και να θέλαμε- κανένας για να διαπραγματευτούμε τις σπουδές και τη ζωή μας. Επίσης, υποτιμάμε τις αγωνιστικές τάσεις που αναδείχθηκαν όλα τα τελευταία χρόνια, τους χιλιάδες φοιτητές που κόντρα στην προπαγάνδα και τον πόλεμο κυβέρνησης και ΜΜΕ, έκαναν καταλήψεις σε όλη τη χώρα, με κόστος ακόμα και την ακύρωση των εξεταστικών τους, επειδή πίστεψαν -και πολύ σωστά έκαναν- ότι **η κυβέρνηση δεν είναι ανίκητη,** και ότι μπορούν να μπλοκάρουν την **ιδιωτικοποίηση της παιδείας.**

Ας αναρωτηθούμε και ας συζητήσουμε ειλικρινά, ποιοι είναι αυτοί οι φοιτητές, ποιο είναι το κοινωνικό τους υπόβαθρο, εάν εργάζονται, τι προσδοκίες έχουν από τη ζωή τους, ώστε να καταλάβουμε τι τους ενέπνευσε σε μια γραμμή ανατροπής και σύγκρουσης, αλλά κυρίως να καταλάβουμε και να αλλάξουμε αυτό που δεν τους χωρά στον τρόπο που εννοείται σήμερα το να κάνει κανείς *«πολιτική στις σχολές»* για διάφορους πολιτικούς και ιστορικούς λόγους. Αυτό είναι το καθήκον της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς, και όχι να συμβάλλει στην **υποθήκευση των μελλοντικών αγώνων του φοιτητικού κινήματος** -που είναι δεδομένο ότι θα έρθουν- μέσω της δημιουργίας **ξεπερασμένων από την Ιστορία και την πείρα γραφειοκρατικών δομών** και καλουπιών που δεν χωράνε όχι μόνο τους ανατρεπτικούς αγώνες της νεολαίας, αλλά ούτε και την ζωντάνια και τη δημιουργικότητά της.